

O č n í c a.

Kako si lepa, gôr cvetica,	Veselje to mi je največe,
Kako si divna v mladem cvetu!	Ker tudi jaz sem sin planine —
Kaj lepše je na svetu,	Po nji srce mi gine,
Kot ti — planin kraljica?	Tam vir je moje sreče.
Srce se v prsih mi raduje,	Zato pozdravljam te, cvetica,
Ko nate zrem, o cvetka zala:	Ki divno mi cveteš v planini!
Tvoj dom je siva skala,	Ostaneš vedno mi v spomini
Kjer ptic vladar domuje;	Očnica — gôr kraljica!

A. P.

Odslej Ti bom zvest.

Pri cerkvi trijanči,	A danes me miče
Je praznični dan,	In sili takó . . .
In k maši me miče,	Pa vstati ne more
A jaz sem bolan.	Slabotno teló.

Kakó malomarno	Odpusti mi, Večni,
Sem časih ravnal,	Odvzemi bolest,
Še v praznike svete	Odslej bodem vedno
Brez maše ostal.	Gotovo Ti zvest!

L. Černež.

Dva metulja.

(Basen.)

Srečala sta se na vrtu dva metulja. Prvi je bil skromno bele barve, a drugemu sta se bleščali perutnici v najlepših pisanih bojah. Zategadelj je bil zeló ponosen in ošaben; prezirljivo je pogledal svojega pohlevnega, belega tovariša in mu dejal:

„Ti siromak, kakó si upaš sestti na isto cvetico kakor jaz? Tebe že sam Stvarnik ni veliko cenil, ker ti je dal tako ubožno obleko, in zato te tudi nihče ne pogleda ne. Meni pa se čudi vsakdo, kdor me le vidi, zaradi mojih krasnih pisanih perotij . . . Sram me je sedeti poleg tebe, siromaka, zato odleti hitro kam drugam!“

Skromni belček je od žalosti vzdihnil in sedel na drugo cvetico.

Tisti čas pa je prišel na skrivnem deček in pokril s klobukom pisane metulja. Vjel ga je, usmrtil, nataknil na buciko ter spravil v svojo zbirko.

Beli metulj pa si je mislil: „Ali bi se ne zgodilo z menoj morda ravno takó, če bi ne imel te skromne obleke?“

Svečán.

